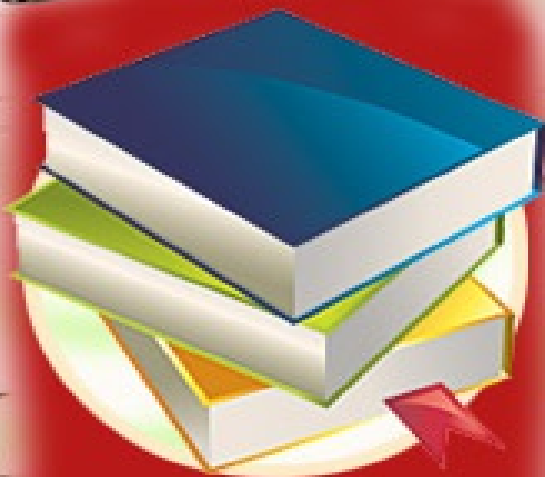

**Lenka
Martinková**

Proč píšu?

Píšu všude – ve škole, v autobuse, cestou domů, nebo na kroužek, vymýšlím další a další příběhy. Píšu vlastně celý den. Spolužáci mě tak trochu považují za blázna, když sedím v lavici a píšu, zatímco on si zkracují přestávku házením mokré houby. Přitom ani nevědí, kolikrát mi svým chováním přinesli inspiraci...

Nevadí mi, když mi čtou přes rameno. Nechám je, aby mi přímo pod rukou brali popsané papíry. Vím, že mi je stejně vrátí, tak co bych se strachovala? Kdyby si o mě opravdu mysleli, že jsem takový blázen, nechtěli by si ode mně nic přečíst...

Po chvíli mi spolužačka znechuceně podává poslední list papíru. „Zase historie! Píšeš ty o něčem jiném?“ ptá se mě. Nemyslí to nijak zle – prostě pošťuchuje. „No, kdybys mi navrhla nějaký téma, možná bych psala něco... lepšího,“ odpovím jí a pokračuju v psaní.

Stojí nade mnou a sleduje, jak se stránky sešitu literatury plní mým škrabopisem. Občas se vrátím, přeškrtám slovo, nebo celou větu a píšu dál. Spolužačka mlčí. Co ji mohlo tak překvapit? Vzhlednu. Místo ní nade mnou stojí vyučující. Nespouští oči ze skoro popsaného sešitu na mojí lavici. A to dneska máme mít sloh! Jak jsem mohla zapomenout?

Omluvím se. Sešit putuje do tašky... Ted' nemám do čeho psát. Moje ruka vystřelí k bílému stropu třídy. Učitel se na mě přísně podívá. „Co se děje?“ ptá se odměřeně. „Omlouvám se, zapomněla jsem doma sešit na literaturu.“ „Ano? A ten sešit, do nějž jsi psala, byl do kterého předmětu?“ blíží se k mojí lavici. „To byl... zeměpis!“ vyhrknu bez přemýšlení.

Odchází. Zápis do třídnice a nadiktuje nám dnešní téma. Sloh... Proč alespoň jednou za měsíc musíme psát sloh? Název práce, na další řádek jméno a pod něj osnovu. K čemu mi je osnova, když ještě nevím, jak celý

sloh pojmu?! Vždyť vyprávění o mezilidských vztazích může vypadat různě – třeba jako horor, nebo dívčí román a nebo radši historická povídka?

Okusuju konec propisky. Dívám se na papír ležící na stole. Otočím se k sousedce: „Proč jsi mě neupozornila, že je ve třídě?“ Vysvětlí mi to prý během přestávky. Těším se, jak si to s ní o přestávce vyřídím. Ne fyzicky, natož verbálně!... Psace! Poupravím příhodu, přenesu ji do středověku... A pak už jen budu s poťouchlým úsměvem čekat, až mi sebere popsany papír. Třeba se chytí za frňák. – říkám si a mám co dělat, abych se nerozesmála nahlas.

„Co je? Ty nebudeš pracovat? Nebo už máš ty dvě strany A4 popsané? Tak to odevzdej!“ vytrhl mě z přemýšlení učitelův hlas.

Tak, teď se rozzlobil, půjde žalovat třídní. To se mám na co těšit!

Zvedám propisku a dávám se do psaní. Osnovu nechám až na konec. Proč bych měla čekat do přestávky? Téma mezilidské vztahy se výborně hodí k vyjádření mých myšlenek. Nechám se vyvolat, že budu předčítat před tabulí. Když nepochopí Aneta, pochopí ostatní a určitě jí řeknou, co tím chtěl autor říci.

A takhle píšu: inspirace, upravení skutečné příhody a přenesení do historie... Další dílko je na světě!

Lenka Martinková, 2009

www.ok2bvg.cz/lenka